

Opinió

El pas de **Carles Puigdemont** per l'alcaldia de Girona va deixar autèntiques perles que no s'han analitzat prou per les circumstàncies que van envoltar la seva precipitada sortida. Una de les més forassenyades, per definir-ho suament, va ser retirar la gestió de les zones blaves a una entitat social com Mifas per atorgar-la a una multinacional de Madrid, Setex Aparki. Ho vaig criticar en el seu dia i el temps m'ha donat la raó. El consistori va vendre el canvi com el resultat d'un concurs públic. Mifas -van explicar- era millor en la proposta tècnica, però l'empresa madrilenya era su-

PUIGDEMONT I LES ZONES BLAVES

Jordi Xargayó

perior en l'econòmica. Una altra societat, Saba, va titllar de «baixa temerària» l'oferta de Setex Aparki. Amb el temps, s'ha vist

que era veritat. Però el problema real era que l'Ajuntament de Girona va primar una suposada millor oferta econòmica d'una multinacional de Madrid en perjudici d'una entitat social que va ser pionera en la inclusió social dels discapacitats; una entitat, a més, que gaudia d'una sòlida experiència en la gestió dels aparcaments. El resultat de tot plegat va ser la municipalització del servei dos anys després de la concessió, a causa del fracàs de la gestió.

Ara, cinc anys després d'aquell desfici del govern Puigdemont, l'Ajuntament de Girona reclama 77.000 euros a Setex Aparki corresponents a la liquidació del con-

tracte de gestió del servei. El mateix Ajuntament, primer amb la municipalització del servei i ara reclamant aquests diners, confirma el fiasco d'aquella irracional concessió. Això sí, ningú no ha demanat disculpes, ni ha assumit responsabilitats polítiques per un perjudici a la ciutat i a una entitat social senyera com Mifas. Sempre ens quedarà el dubte, perquè segur que mai es revelarà, de saber per què Carles Puigdemont va retirar la concessió a Mifas per atorgar-la a Setex Aparki. Escudar-se en el concurs no em serveix. Els nens no venen de París. Ni els concursos públics són el que haurien de ser.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Del Sr. Albert Soler al Sr. Francisco Caamaño

MARIA SALIP CALVÓ GIRONA

■ Felicito el Sr. Albert Soler pel seu agosarat, mordaç, irònic article del dia 25-5-18 «La manada de les creuetes», que retrata fidelment el que passa en aquest país, la realitat que vivim i patim els catalans «normals» que no ens atrevim ni a piular.

Molt interessant també, el mateix dia, les declaracions de l'exministre de Justícia, el Sr. Francisco Caamaño; diu que les urnes no poden estar per damunt de les lleis, perquè sense lleis no hi podria haver urnes. També diu «la democràcia és llibertat però s'ha de fer segons unes regles, si aquestes no agraden les podem canviar, però seguint el procediment democràtic, no alegant una mena de drets naturals que un s'autoarrogar, com els monarques absoluts, hi ha qui pensen que el dret els ve de no sé qui i en diuen dret a decidir, i no hi ha més dret a decidir que el dret estricte. Per tant, aquí no hi ha polítics presos, sino presos polítics per saltar-se les lleis a la torera. En fi, hi ha gent que amb

el «mantra» Catalunya no és Espanya, s'ho creuen i la realitat és que estem en territori espanyol, d'Espanya, 17 reines de taifes amb polítics corruptes, lladres. Aquí el que més ha robat, el Sr. Pujol i *family*. Ningú torna la pasta, amb tots els calés del cas Gürtel, els Eros andalusos, els Pujol, etc., etc., podriem acabar amb les llistes d'espera, els barracons a les escoles, fer més geriàtrics, en fi, acabar amb la crisi. Però els polítics només pensen en ells.

No parlem de confrontacions

LLUÍS TORNER I CALLICÓ GIRONA

■ Aquells i aquelles que havent nascut al final o poc després de la Guerra Civil, de la qual, aquests dies, ens venen al cap molts records que ja pensàvem tenir oblidats -la gran majoria són dolents-, quan cada vegada més estem veient i sentint parlar de confrontacions, entre els que estem a favor d'una pretesa independència i els que hi estan totalment en contra, i que ni tan sols estan disposats a parlar-ne, per trobar alguna mena de solucions pal·liatives, estem

cada vegada més preocupats, veient que aquell clima de pau, amb el que hem pretès actuar sempre, es va trencant. En algun cas, fins i tot, ha tingut certs brots al mateix Parlament, per part d'alguns parlamentaris, cosa ben contrària al més elemental sentit de la democràcia. Llavors, si entre aquells que han de vetllar pel bon govern i la Pau del poble, n'hi ha que no volen entendre-ho, és quan, de les simples discrepàncies, neixen aquells que ho aprofiten per passar als insults i als atacs, alguns de ben violents, la majoria provocats pels que diuen no voler el trencament de la nació, però que o no se'n adonen, o ja els va bé, que el que trenquen, amb accions violentes, és el sentiment de pau, de concòrdia i de bona convivència.

Ara, fins i tot, lluir la paraula «Democràcia» i ja no diguem els llaços grocs, provoquen accions ben airades. La democràcia, precisament, consisteix a pensar allò que bonament creu cadascú, encara que no estigui d'acord amb allò que pensa un mateix, i intentar trobar un punt d'equilibri.

Hi ha un partit -obviem dir-ne el nom- que sempre s'atribueixen el purismes, i tot el que fan els de-

més, en especial els partidaris d'una certa independència, és dolent i és criticat, i vilipendiat. Nosaltres els diríem que com que el nom del seu partit és propietat de tothom, tant d'ells com dels que no pensem igual, potser no estaria malament que, pensant honestament, en cerquessin un altre, que els distingís més directament a ells i a la seva manera de pensar?

És el nostre parer. I Amb això ens proposem deixar de parlar de tots aquests temes, que ens fan estar neguitejats; ho deixem per als polítics i per als que hi entenen, o almenys ho diuen. Per tant, que sigui el que Déu vulgui, i tant de bo tot acabi de la millor manera possible; i si pot ser sense necessitat de confrontacions, de cap mena.

Absolut respecte a la legalitat

JOAN BORONAT LECHA BLANES

■ El Cercle d'Economia proposa elaborar un nou estatut, dins d'un sistema federal eficient, amb l'absolut respecte a la legalitat amb rang de «constitució catalana», per a arreglar el conflicte polític entre Catalunya i la resta d'Espa-

nya. Aquest nou estatut, amb el reconeixement dels drets històrics de Catalunya com a comunitat nacional, que més de dos terços dels catalans volen votar en una consulta, implicaria el «reconeixement nacional», com la llengua, l'educació, la cultura, l'ordenació territorial, l'administració pública i la recaptació d'impostos.

Si ho he entès bé, el que proposa el Cercle, és, més o menys, el que tenia Catalunya abans de l'imposició del decret de nova planta. És a dir, la devolució dels drets segrestats als catalans, que no s'assembla en res al federalisme que deuen proposar els (suposats) socialistes.

Estic convençut de dues coses: una, que fins i tot els catalans més independentistes ho veuríem amb bons ulls (de república o monarquia en parlariem més endavant); i dues, que l'estat espanyol no vol sentir a parlar ni de nou estatut, ni de federalisme, ni de referèndums.

Si els polítics catalans haguessin emprat l'estratègia de reclamar l'abolició del decret de nova planta (absolut respecte a la legalitat, com diu el Cercle), ara, potser no hi hauria tanta gent a la presó o a l'exili. O potser sí.

Les Gavarres poden ser prou feréstegues. Parlo de les Gavarres que baixen i puguen i baixen des dels Àngels cap al sud-oest, perquè les que declinen cap a mar, cap a Mont-ras o cap a la Bisbal tenen el perfum de la domesticació. Quan es retiren als boscos de tall antic, difícils de travessar, poblats d'aquella manera, les Gavarres m'agraden més. Entre Madremanya i Llambilles hi ha una boscuria atapeïda. I fa segles que cova el millor suro de l'univers.

Fa uns dies vaig tenir la sort de conèixer un home que sap pelar suros (**Sendu**, 62 anys mal comptats). Ens va rebre al mas Cebrià, que abans s'havia dit mas Ullastres. La casa és de principis del XVIII i s'alça prop de Sant Mateu del Montnegre. No gaire esponerosa, té la particularitat que ha estat habitada ininterrompudament,

SANT MATEU DEL MONTNEGRE

Adrià Pujol Cruells

des del primer dia. Ens hi va dur un gran bosquetà i també pelador de suro, **Eloi Madrià**, un home que sap més coses de les que té temps d'explicar. L'avinentesa també va ser possible gràcies a la **Maria Piferrer**, que treballa al Consorci de les Gavarres i té l'objectiu de preservar, docu-

mentar i afuar un món que diuen que s'acaba.

Tronava. De tant en tant queia una gotellada, tan habitual quan la primavera era la primavera. Llampegava que donava gust. L'indret fimbrava.

Sota un suro prou gros, Sendu i Eloi van enraonar dels temps d'abans i del present i del futur. Van dir paraules que no recorda gairebé ningú: rebaixinc, perica, rusquer, panna. Vaig saber que al suro quan se'l pela se li deixen els unglots.

En acabat vam dinar al mas. Embotits garrotxins, patates rosses, vi de la casa (vi de debò, aspre, per dinar i no pas per fer el mec als vernissatges), botifarres i *llangonissa*. La mare d'en Sendu (92 anys) presenta la vivacitat de la gent amb escorça i guerra. Operada diversos cops, anciana, ens va parlar dels metges d'abans, i quan li deïem plasenteries ella ens responia que

«jo no serveixo ni per fer caldo.» L'humor, la intel·ligència del pagès és insuperable.

En acabat me'n vaig tornar a Barcelona. A ciutat. Vaig fer la carretera que des dels Àngels mor a Quart. El llustre de la pluja feia brillar els suros. Vaig aixafar una serp amb el cotxe. Vaig deixar enrere Sant Mateu del Montnegre i tot aquell sistema arcaic, a la baixa. Els veïns d'en Sendu i de la seva mare són alemanys. Els masos s'arreglen, s'enjardinen. Aviat un hort serà una cosa de bojos.

No escric un panegíric sobre el món d'ahir. Eloi Madrià ha muntat una colla per continuar traient el suro de les Gavarres. Inclou un magrebí que en sap un niu. També compta amb en Sendu. I saben dinar i enraonar -és a dir que ho saben tot. Jo tornava a la capital pensant que, enllà de les trifulgues polítiques, de país en tenim un de ben sencer, en letargia.